

SUOMEN TULEVAISUUS HENKISESTI NÄHTYNÄ

Pekka Ervastian esitelmä 7.10.1923

Nykyään puhutaan usein jumalaisesta suunnitelmasta, Jumalan suunnitelmasta ihmiskunnan, kansojen ja ihmisyksilöiden suhteen. Tällainen puhe jumalaisesta suunnitelmasta loukkaa tietenkin sellaisen ihmisen kaikkia älyllisiä käsityksiä, joka on materialismiin taipuvainen, sillä hän luonnollisesti kammoaa kaikkea, mikä vivahtaa teologiaan ja teleologiaan. Materialistin mielestä ei ole mitään edeltäkäs in suunniteltua tarkoitusta. Meidän ei tarvitse viipyä tässä käsityskannassa, sillä se ei ole enää paljonkaan vallalla. Mutta on toinen, uskonnollinen kanta, joka puhuu jumalaisesta suunnitelmasta ja joka sekin käsittää asian hieman materialistisesti ajatellessaan Luojaa, joka on alussa suunnitellut maailman.

Kun teosofisissa piireissä puhutaan jumalaisesta suunnitelmasta, silloin ei ajatella maailman ulkopuolella olevaa Luojaa vaan lakisiteistä, emmanenttia suunnitelmaa, ja Jumalaa, joka asuu itse elämän sisällä ja jonka tahto ilmenee järjessä eikä mielivaltaisissa määräyksissä. Se suunnitelma lepää itse luonnossa ja elämässä eikä ole mielivaltaisesti syntynyt mihinkään ns. Luojan ajatuksissa.

Jos ajattelemme pientä siementä, josta kasvaa kaunis honka, niin voimme hyvin puhua jumalaisesta suunnitelmasta tämän siemenen suhteen, sillä honka tavalla tai toisella sisältyy siemeneen. Ja me, jotka emme ole materialisteja, vaan uskomme, että kaiken takana on järkeä, voimme ymmärtää, että noissa luonnon ja elämän voimissa on elävä kuva hongasta, ennenkuin se on kasvanut näkyvässä maailmassa. Siltä kannalta myöskin ymmärrämme jumalaista suunnitelmaa ihmiskunnan ja yksilöiden suhteen.

Jumalainen suunnitelma ihmiskunnan suhteen on se, joka sisältyy siihen hengen siemeneen, mikä lepää ihmiskunnan omassa tajunnassa. Se hengen siemen lupaa ihmiskunnalle täydellisyyden, ja jumalainen suunnitelma ihmiskunnan suhteen on sentähden ihmiskunnan täydellisyys ja yksilöiden täydellisyys. Ihmiskunta on kerran saavuttava täydellisen ihmisen mitan. Ja me olemme nähneet historian aikana esiintyvän kuvia tästä täydellisyydestä. Me olemme nähneet mestareita ja vapahtajia, jotka ovat esittäneet meille täydellisen ihmisen kuvan. Niistä on Jeesus Kristus ensimmäinen, joka on paljastanut meille jumalaisen suunnitelman, joka on samalla jumalainen suunnitelma yksilöiden suhteen. Jokainen ihmisyksilö on kutsuttu tulemaan täydelliseksi, saavuttamaan täydellisen ihmisen mitan. Jokainen ihmisyksilö on täten osa jumalaisesta suunnitelmasta, ja se suunnitelma lepää ihmisen sisällä hänen omassa hengessään, siinä siemenessä, joka on laskettu hänen henkensä maaperään.

Mutta me, jotka ajattelemme ihmisyksilöä jälleensyntyvän olentona, emme katsele ihmisessä ainoastaan tätä hänen ikuista olemustaan, vaan myöskin hänen persoonallisuuttaan, joka vaihtuu hänen eri elämässään. Me voimme syystä kysyä: onko mitään jumalaista suunnitelmaa näiden eri persoonallisuuksien suhteen? Ja vastaus kuuluu: tietenkin on jumalainen suunnitelma niidenkin suhteen, mutta se on yhdeltä kannalta katsoen se iankaikkinen täydellisyys, jota mikä tahansa persoonallisuus ei voi savuttaa. Ihminen ei voi koska tahansa saavuttaa täydellisyyttä. Sentähden hänen täytyy syntyä yhä uudestaan maan päälle. Tämä jumalainen suunnitelma on kyllä hänessä, vaikka hän ei jokaisessa persoonallisessa elämässään saata sitä toteuttaa. Jumalainen suunnitelma ilmenee siinä, että ihminen persoonallisessa elämässään käyttää oikein niitä talenteja, joita hänellä on.

Joka kerta, kun ihminen syntyy maailmaan, hänellä on mukanaan tiettyjä luonnonlahjoja, joita hän ei saa kaivaa maahan, vaan joita hänen täytyy käyttää totuuden edistämiseksi. Sellainen

on jumalainen suunnitelma persoonallisuuden suhteen. Vanhassa Intiassa sanottiin, että jokaisella persoonallisuudella on oma dharmansa, oma tehtävänsä elämässä. Se jokaisen persoonallisuuden tulee täyttää. Mutta me huomaamme, että ihmisten persoonallisuudet suuressa määrin ovat tietämättömiä dharmastaan ja myöskin laiminlyövät sen.

Ihmisen täytyy jokaisessa persoonallisessa elämässään asettua nöyränä elämän eteen, Jumalan eteen ja sanoa: »Näytä minulle, mikä on tahtosi». Ihmisen täytyy kumartua ja sanoa: »Minä en tahtoisi käyttää tätä elämää huonosti, vaan niin, että Sinä, Elämä, minut hyväksyt, että Sinulle tulisi siitä se tulos, mitä olet tarkoittanut. Minä tahtoisin, että Sinä voisit käyttää minun elämäni niin, että siitä olisi hyötyä». Niin jokaisen ihmisen täytyy sanoa elämälle, jotta hän pääsisi selville omista talenteistaan.

Me huomaamme, että kaikki ihmiset eivät näin tee, vaan ottavat elämän kevyesti ja elävät niin mukavasti kuin saattavat. Mutta kaikki syvästi ajattelevat ihmiset, ja ne, jotka ovat paljon kärsineet ja kokeneet syntiä ja pahaa, ne, jotka tuntevat itsensä hyljätyiksi, ne saattavat nöyryä elämän edessä, ja silloin he ehkä täyttävät dharmansa, tulevat sisässään tietoisiksi siitä läksystä, mikä heidän on opittava. Tämä on inhimillinen dharma jokaisen persoonallisuuden suhteen.

Ja kun me ajattelemme kansoja, meidän täytyy pitää selvänä mielessämme kuva ihmisyyksilön ja ihmispersonallisuuden erilaisista tehtävistä, eli Jumalaisesta suunnitelmasta. Ihmiskunnan ja kansojen tehtävä on sama kuin ihmisyyksilön. Ihmiskunta ja kansa ovat verrattavissa inhimillisiin persoonallisuuksiin, jotka yhdessä rakentavat iankaikkisen yksilön. Tietysti on siinä ero, että ihmiskunta ei synny yhtenä kansana, vaan ruumistuu moniin kansoihin samalla kertaa. Kuitenkin suhde on sama. Jumalainen suunnitelma koskee oikeastaan koko ihmiskuntaa, sen täydellisyyttä, sitä taivaallisen ihmisen mittaa, jonka ihmiskunta kokonaisuudessaan voi

saavuttaa. Mutta eri kansat ihmiskunnassa ovat ikäänkuin sen eri persoonallisuuksia, joiden sisäinen suunnitelma on, että ne saavuttaisivat täydellisyyden. Mutta koska on luonnollista, että kansat eivät sitä kokonaisuutena saavuta, on kansoilla myös jumalainen suunnitelma, joka vastaa ihmispersoonallisuuden jumalaista suunnitelmaa. Kansan jumalainen suunnitelma eli dharma on silloin niiden talenttien toteuttamista, oikealla tavalla käyttämistä, jotka tuon kansan sydämessä, hengessä piilevät. Kansa täyttää tehtävänsä maan päällä ja astuu askeleensa ihmiskunnan täydellisyyttä kohti, jos se uskollisesti elää ulos itsestään ne hengen mahdollisuudet, luonnonlahjat, jotka siinä kansassa piilevät. Sillä me voimme nähdä, että kansassa – aivankuin siemenessäkin – piilee sen kansan mahdollisuudet, sen dharma, sen elämä ja tulevaisuus.

Ja me voimme myöskin kysyä: kuinka on mahdollista tietää jonkin kansan henkisistä mahdollisuuksista? Sehän ei olisikaan mahdollista, ellei niitä mahdollisuuksia olisi jo olemassa jossakin sen kansan tajunnassa. Aivan samoin kuin me nähdessämme siemenen voimme tietää, että siitä tulee kasvamaan honka sentähden, että me asiantuntijoina siemenen nähdessämme näemme samalla hengessämme hongan, samoin on myös kansojen suhteen. Kuinka me voisimme sanoa jostakin kansasta, mitä siitä voi tulla ja mikä sen dharma on, millaiseksi sen tulevaisuus voi muodostua, ellei meille tulisi jokin kuva katsellessamme tuota kansaa? Mistä se kuva tulee?

Se, että tiedämme mitä hongan siemenestä tulee, johtuu siitä, että me olemme sen ennen nähneet ja kokeneet. Mutta kuinka me voimme tietää kansan suhteen, mitä sen dharmassa piilee? Se olisikin mahdotonta, ellei kansan suhteen pitäisi paikkaansa sama mikä puunkin, esim. että ennenkuin se kasvaa näkyvässä maailmassa, sen kuva on ollut luovien olentojen tajunnassa. Kansan suhteen täytyy olla olemassa sama laki, täytyy olla olemassa jokin tajunta, joka kuvastaa niitä mahdollisuuksia, jotka kansassa ovat ja myös niitä seurauksia, jotka ovat luonnollisia

niiden nojalla. Onko sellainen tajunta olemassa? On. Me kutsumme sitä kansallishaltiaksi, deevaksi. Kansa on sellainen kollektiivinen persoonallisuus, jota me kyllä tunnemme ulkonaisesti ja jonkinverran sielullisestikin, mutta tämän kollektiivisen persoonallisuuden takana, sen yhdistävänä voimana ja tajuntana on olemassa enkeliolento, suojelusenkeli, kansallishaltia, deeva, sellainen näkymättömässä maailmassa oleva tajuinen olento, joka on yhdistänyt oman kohtalonsa tuon kansan kohtaloon sentähden, että hän on nähnyt, mitä mahdollisuuksia piilee tuon kansan sydämessä ja sielussa, ja sentähden, että hän on syystä tai toisesta rakastanut sitä kansaa ja ihastunut tuon kansan mahdollisuuksiin ja nähnyt, mihin ne voivat viedä.

Tuollainen suurenmoinen älyolento on jokaisen kulttuurikansan takana ja sisällä. Se antaa kansalle yksilöllistä voimaa, se tekee kansasta kokonaisuuden, se sitoo kansan yksilöt yhteen. Ei silloin ainoastaan luonnonvoimien antama yhteinen siemen, suunnitelma, sido kansaa yhteen, vaan sellainen tajuinen olento, joka on tuon suunnitelman omaksunut, joka on tuon kansan persoonalliseen dharmaan rakastunut. Sellainen johtajaolento on kansan takana.

Sentähden ymmärrämme, että kansa keskuudessa voi olla runoilijoita, näkijöitä, profeettoja, jotka ennustavat kansasta, näkevät näkyjä sen tulevaisuudesta. Me voimme ymmärtää sen siksi, että on olemassa tajunta, joka sen kaiken tietää. Kansan näkijöiden ja profeettojen olisi ylen vaikea tietää, mitä jostakin kansasta voi tulla, jos he olisivat vain ulkoapäin katselleet kansan hengessä piileviä siemeniä, — kuten myös meidän olisi mahdotonta tietää, minkälainen puu kasvaa siemenestä, ellei meillä olisi kokemusta. Mutta kun kansassa on tuollainen enkeliolento, joka sen dharman, sen talentit näkee ja joka niitä ihailee ja niiden puolesta työskentelee, niin voivat näkijät tulla haltioihinsa, kun deeva näyttää heille omia näkyjään. Näin me

ymmärrämme selvästi sekä kansan henkisen elämän että profeettojen ennustusten teoreettisen pohjan.

Ja nyt me kysymme: mitä me voimme nähdä Suomen kansan tulevaisuudesta Suomen kansallishaltijan inspiroimina?

Silloin voimme sanoa, että jumalainen suunnitelma Suomen kansan suhteen on osaksi ulkonainen, osaksi sisäinen. Se on kyllä yksi, mutta me näemme sen osaksi sisäiseltä puolelta ja osaksi ulkonaiselta. Oli jo viime kerralla puhetta, kuinka sekä yleisesti jokaisen kansan suhteen että erikoisesti Suomen kansan suhteen on tärkeimpänä piirteenä jumalaisessa suunnitelmassa, että kansassa on olemassa henkinen valiojoukko.

Jos nyt erityisesti sanomme, mitä Suomen kansallishaltia näkee ja suunnittelee, niin voimme tähän lisätä: Suomen suhteen pitää erityisesti paikkansa se, että täytyy olla voimakas henkinen valiojoukko. Täytyy olla valiojoukko, joka kasvaa yhtämittaa tiedossa, voimassa, elämässä ja laajuudessa. Tämä on aivan välttämätön piirre Suomen tulevassa elämässä. Täytyy välttämättä olla tämä henkinen valiojoukko, joka pitää yhteyttä jumalaisten voimien, jumalan kanssa. Tämä henkinen valiojoukko on välttämätön senkin tähden, että Suomen asema Euroopassa on henkiseltä laadultaan sellainen, että Suomen tulisi olla, jos niin voisimme sanoa, Euroopan omanatuntona. Niin korkealle tähtää Suomen kansallishaltia, niin korkea tehtävä piilee Suomen luonnonlahjoissa. Se voisi olla Euroopan henkisenä omanatuntona, sinä esikuvana, jota muut kansat koettavat seurata henkisissä asioissa. Suomen varsinainen tehtävä on täten henkinen. Suomen tehtävänä ei ole nimenomaan kasvaa johtavaksi valtakunnaksi ulkonaisesti, vaikei sen dharmaan liioin kuulu, että sen tulisi olla köyhä ja kurja. Mutta sen tehtävä on ennen kaikkea olla henkisesti johtava valtio, joka vaikuttaa toisiin kansoihin omantunnon tavoin. Se ratkaisee omat sisäiset asiansa ja suhteensa toisiin kansoihin niin, että se kelpaa toisille esimerkiksi.

Meillä on ollut puhetta näissä esitelmissä myöskin siitä, millä tavoin henkinen kulttuuri voi ja tulee toteutumaan kansan sisäisessä elämässä ja toisiin kansoihin nähden. Mainitsimme siitä, kuinka Suomen molemmat rodut, suomalainen ja ruotsalainen, tulevat sulautumaan yhteen – ei niin, että ne kadottaisivat omaperäisyytensä, se päinvastoin tulee yhä itsetietoisemmaksi, vaan niin, että ne yhä selvemmin näkevät yhteenkuuluvuutensa. Nämä molemmat kansallisuudet huomaavat kuuluvansa saman kansallishaltian johdon alle. Yhteenkuuluvuus tulee selvemmäksi samalla kuin itsenäisyys tulee suuremmaksi.

Sitten mainitsimme toisen piirteen, kuinka sotalaitos ja koko tuo kysymys ratkaistaan siihen suuntaan, että se lepää vapaaehtoisuuden pohjalla. Nyt kun me tulimme itsenäiseksi, me matkimme toisia kansoja. Mutta samalla näemme, kuinka meillä syntyi itsestään toisenlainen liike, joka perustui siihen vapaaehtoisuuden aatteeseen, joka on oleva tulevaisuuden koko puolustustekniikan A ja O. Jos meillä on sellaisia kansalaisia, jotka eivät hyväksy suojeluskuntaa, jotka puoluesyistä ajattelevat, että se on sitä tai tätä, niin he tarkemmin ajatellessaan huomaavat, että se aate on ainoa luonnollinen niin kauan, kuin joku kansa tahtoo ylläpitää sotavoimia. Sen täytyy olla vapaaehtoista sentähden, että ihmiset kasvavat yhä vapaammiksi, itsenäisemmiksi, he eivät voi enää alistua pakkovaltaan. Heidän siveyskäsitteensä horjuvat, jos heitä pakotetaan. Siinä on nykyajan vaara. Ihmiskunta on kohonnut sille kannalle, ettei sitä sovi kohdella niinkuin olentoa, joka ei ole vastuunalainen teoistaan. Jokainen on kutsuttu tuntemaan, että hän on vastuunalainen. Sentähden meidän on kasvatettava jokaista yksilöä siihen, ettei kukaan saa häntä pakottaa mihinkään. Aina on kyllä niitä, jotka mielellään antavat henkensä ja verensä isänmaan puolesta, mutta jos pakotetaan siihen, silloin lasketaan kaikenlaisen isänmaan kavalluksen siemen. Sentähden on pakkovalta poistettava Suomesta ja kaikista maista.

Niinkuin meillä Suomessa on ensiksi syntynyt suojeluskunta, niin tulee meillä myös ensiksi pakollinen armeija poistettavaksi. – Kieltolaki on onnistumaton yritys, sen täytyy poistua. Nyt, kun on kieltolaki, eivät ihmiset enää tee työtä raittiuden puolesta, kuten ennen. Se työ oli hyvässä vauhdissa meillä, ja paljon oli voitettu mieliä sille aatteelle. Monet nuoret ihmiset olivat siitä innostuneet, mutta missä nyt on se innostus? Nyt ihaillaan sitä, joka uskaltaa juoda ja rikkoa lakia. Se on seuraus meidän kieltolaistamme, puhumattakaan asian ekonomisesta puolesta. Sentähden on tulevaisuudessa lakeja laadittaessa pidettävä silmällä, että pakkovaltaa on vältettävä. On kasvatettava ihmisiä, ei pakotettava. Sen olemme oppineet vankilainkin suhteen. Emme koskaan pääse pois rikoksista, jos lisäämme rangaistuksia. Ihmiset ovat alkaneet huomata, että kaikki tuo vanha rangaistusjärjestelmä on isästä perkeleestä. Jos tahdomme päästä pahoista ihmisistä, on meidän kasvatettava sekä lapsia että aikuisia. Sentähden me näemme niin selvästi, mikä seuraa siitä, että Suomen pitäisi tulevaisuudessa olla Euroopan omanatuntona. Suomen elämä on yleensä järjestettävä henkisellet pohjalle. Kun ulkonaisia oloja järjestetään, täytyy se tehdä henkisiä periaatteita silmälläpitäen.

Kun me ajattelemme Suomen tulevaisuutta ulkonaisesti, kun katselemme sitä niin kuin meidän suojelusenkelimme sitä katselee, silloin näemme, että Suomi on kutsuttu olemaan viljelys- ja puutarhamaa, eikä tämä maa ole oleva kolkko ja karu, hallanarka. Maanviljelys ei tule olemaan ainoa Suomen elinkeino, mutta tämä maa muuttuu kuin suureksi puutarhaksi. Suuria, ihmeellisiä puistoja ja viljavainioita on oleva. Kuinka se on mahdollista? Siinä on salaperäinen luonnonlaki vaikuttamassa.

Kun Suomen henkinen valiojoukko kasvaa voimakkaaksi, muuttaa se muutamassa sadassa vuodessa ilmaston. Kylmät, hallat, rankkasateet ja tuulet eivät silloin tapahdu umpimähkään. Luonnossa on olentoja, jotka kyllä osaavat sisästä päin ohjata ja johtaa asioita. Me tiedämme, ettei tarvitse muuta, kuin että jokin

kuuma merivirta tulisi lähemmäksi, niin ilmanala muuttuisi lämpimämmäksi. Jos esim. Golf-virta hylkää jonkin maan, silloin lämpö häviää sieltä. Me emme ole riippuvaisia ainoastaan siitä, missä asennossa maan akseli on, ja olemmeko lähellä Jäämerta. Ilmanalan suhteet voidaan muuttaa ja ne voivat muuttua. Ne muuttuvat sen mukaan, kuin kansassa on lämpöä sisäisesti. Kun kansan henkinen valiojoukko on yhteydessä näkymättömän maailman ja Jumalan kanssa, kun se kasvaa rakkaudessa ja lämmössä, silloin luonnonhaltiat, älyolennot, jotka ovat luonnonvoimien takana, palvelevat, tottelevat, tahtovat tehdä hyvää niille, jotka itse uhkuvat lämpöä. Mutta tietenkään tämä ei tapahdu, jos me olemme itsekkäitä, jos ajattelemme omaa mukavuuttamme, jos tahtoisimme Suomen tulevan sellaiseksi sitä varten, että meillä olisi hyvä olla. Ei, vaan meidän täytyy olla epäitsekkäitä, meidän täytyy olla Euroopan omanatuntona, meidän on autettava ihmiskuntaa. Tämä meidän on ymmärrettävä, ja silloin luonto meitä palvelee.

Kun me katselemme ulkonaisesti Suomen tulevaisuutta, niin silloin näyttää siltä, että Suomessa rakennetaan paljon suurenmoisia rakennuksia, ihmeellisiä ja suurpiirteisiä. Ihmiset tulevat kyllä asumaan yleensä pienemmissä rakennuksissa, jotka ehkä aluksi ovat puisia. Mutta kaikki yleiset rakennukset ovat suurpiirteisiä ja ihmeellisiä. Ne ovat graniitista rakennettuja, kuten nyt jo alkaa näkyä niille arkkitehdeille, jotka ovat herkkiä, kuten meidän etevin arkkitehtimme Eliel Saarinen. Hän näkee suurpiirteisiä rakennuksia, kuten on hänen piirtämänsä asemarakennus täällä. Siinä on aatetta ja ajatusta. Ja kuitenkin me olemme vielä köyhiä, emmekä osaa toteuttaa niitä kuvia, mitä näkyy meidän arkkitehtiemme tajunnassa.

Minä olen kerran lukenut ihmeellisen ajatuksen tulevaisuuden rakennuksista. Se on, että tulevaisuudessa ruvetaan käyttämään paljon lasia, keksitään keino valmistaa lasia niin, että se tulee hyvin kestäväksi, jotta siitä voidaan puhaltaa taloja, kuten nyt puhalletaan pulloja. Tuollaisen ajatuksen kerran luin, ja jos

tuo tulee toteutumaan maailmassa, niin epäilemättä Suomikin tulee siitä osalliseksi. Mutta ehkä se on vielä etäisemmän tulevaisuuden asia. — Mikä näyttää sangen onnelliselta ja tärkeältä seikalta Suomen tulevassa elämässä ulkonaisesti, on se, että Suomen kansa tulee käyttämään hyväkseen kaikkea sitä voimaa, mikä on kaikissa meidän koskissamme. Sähkö tulee aivan yleiseksi joka alalla. Tämä tietenkin ennen sitä, kun keksitään uusi voima, joka on vielä ihmeellisempi kuin sähkö. Mutta meidän maamme tulee käyttämään hyväkseen kaikkea, mitä on tarjolla maassamme. Se on jotakin, mitä kansallishaltia meiltä odottaa.

* * *